

Но дойде зима. Падна дълбокъ снѣгъ. Венка най-редовно посещаваше училището.

Една нощъ адско бучене пробуди учителя. Бушуваше виелица, отъ ония виелици, каквито ставатъ само въ македонскитѣ планини. Сутриньта вѣтърътъ утихна. Но предъ вратата на училището бѣ натрупана грамадна прѣспа снѣгъ. Трѣбваше училищниятъ прислужникъ да изрине снѣга, та тогава да се отвори вратата на училището.

— Страшни прѣспи сж навѣни, господинъ учителе, — подхвана прислужникътъ. — Какъ ли ще дойдатъ ученицитѣ отъ Таневци?

— Дано не идватъ! — отговори учителътъ. — Нѣкой може да затъне въ снѣга и тамъ да си остане.

Мина доста време. Учителътъ забеляза таневскитѣ деца въ дола. Идваха на училище. Две момчета, най-голѣмитѣ, влачеха нѣщо.

Прислужникътъ се затече да ги посрещне. Следъ малко се върна бѣжишкомъ. Носѣше въ ржце Венка, премръзнала, въ безсъзнание.

— Какво става? — извика уплашенъ учителътъ.

— Венка премръзнала. Блаже и Доне я влачеха, но трудно щѣха да я довлѣкатъ. И тѣ самитѣ сж измръзнали и изморени.

Учителътъ взе снѣгъ, разтри подутитѣ нозе и ржце на детето. Следъ малко Венка дойде въ съзнание и едва чуто изрече:

— Кжде сж другарчетата ми?

— Ти мисли за себе си, Венке, — сгълча я прислужникътъ. — Защо идвашъ въ такова време?

Следъ малко пристигнаха, премръзнали, и другитѣ таневски ученици.

— Защо взехте въ такова лошо време Венка? — сгълча ги учителътъ. — Какъ я пусна татко ѝ?

— Тя избѣга, господинъ учителе. Ние тръгнахме безъ нея. Но тя ни настигна по пжтя!

— Защо направи това, Венке? — кротко я запита учителътъ.

